

„Mudrci z východu“

Hošťálková 24. 12. 2017 - večer 16,45

Písně: 294, 288, pěvecký sbor, 298, 281

Čtení z Písma: ev. Matouše 2, 1 - 12

Text kázání: ev. Matouše 2, 10 - 11

Milí bratři a sestry,

„když se narodil Ježíš v judském Betlémě, za dnů krále Heroda“, říká evangelista Matouš, **„hle mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě“**. Jsme vyzváni k tomu, abychom svůj pohled obrátili i k těmto ne nevýznamným mužům **„hle mudrci!“**.

Ti mudrci z východu nepřišli do Jeruzaléma náhodou. Nevyskytli se tu zrovna v těchto dnech shodou okolností, nebo proto, že by se zde chtěli jen tak zastavit na své pouti. Nejsou to ani turisté, kteří pátrají po pamětihodnostech města. Přišli sem za určitým, konkrétním cílem. Chtějí vidět právě narozeného židovského krále. Dozvěděli se o této události, uvěřili jí a znamení hvězdy - znamení, kterému dobře rozuměli - je přivedlo až sem. Touží vyhledat toho nového panovníka a poklonit se mu.

Tak nám o tom vypráví Bible, je to zpráva jednoho z evangelistů. V našem povědomí je toto svědectví zachyceno spíše jako legenda o třech králich. Ale biblické slovo, biblická zpráva není jen nějaká pověst, neinformuje o smyšlených událostech. Prostřednictvím Bible k nám hovoří sám Bůh a jeho slovo je Život a Pravda. A tak přes clonu tisíciletí přináší důležité poselství i dnešnímu člověku.

Ti mudrci, to byl výkvět tehdejší společnosti, vědecká elita, lidé, kteří by se jen tak nenechali „vodit za nos“. Zastupují zde také všechny ty národy, které dosud neměly příležitost poznat Pána Boha a jeho lásku. Jako vyslanci a zástupci ostatních se ptají po izraelském králi. Dozvěděli se o něm z hvězd. To se nám zdá podivné. Ale tato skutečnost potvrzuje tu neslýchaně velikou Boží milost. Bůh si oslovuje tyto astrology tak, aby mu porozuměli. Jejich specializací jsou hvězdy. A tak si je Bůh povolává skrze tato nebeská tělesa.

Je to svědectví o tom, že Ježíš se narodil opravdu pro všechny lidi na celém světě bez rozdílu. Ta hvězda ukazuje také na to, že v Ježíši Kristu se skutečně plní očekávání všech. Ti, kdo věřili, v Boha, čekali Mesiáše a On se narodil. Mudrci, kteří zde zastupují nevěřící, čekali, že odhalí nebeské tajemství, pídili se po něm, na nebi se objevila nová hvězda, kterou nedovedli nikam zařadit. A při této badatelské práci došli až do Betléma, až k betlémským jeslím a tam se klaněli malému dítěti, Ježíši Kristu, ve kterém rozpoznali Krále, Pána. To, co z tohoto příběhu můžeme vyčíst je to, že u Ježíše Krista se může sejít celý náš svět. Sklonit se před Božím Synem, shromáždit, sjednotit. To je velká vánoční zvěst a naděje, která prosvětluje všechnu temnotu lidských vztahů a lidské beznaděje. Jestliže jinde to není možné, pak k tomu je právě zde příležitost - k tomuto sjednocení u betlémských jeslím.

Ale zatím ještě stojí mudrci v Jeruzalémě a shánějí se po někom, kdo by jim poradil, jak dál. V té době byla situace v Jeruzalémě, a vlastně v celé zemi, neklidná a napjatá. Ve vzduchu bylo cítit očekávání něčeho blízkého a velikého. Vždyť má přijít Mesiáš, Spasitel. Národ čekal na svého Vysvoboditele, na splnění dávných proroctví. Všichni také věřili, že se blíží konec římské okupace. Do toho přicházejí mudrci z dalekých zemí se zprávou, že se ten nový král právě narodil. Toto jejich tvrzení vyvolá všeobecné „**znepokojení**“, v kralické Bibli čteme „**zarmoucení**“, ale také „**zneklidnění**“, „**rozčilení**“, „**pobouření**“. Dokonce takové, že se do celé záležitosti vloží i nejvyšší kruhy. Samotný král Herodes je zneklidněn. Cítí konkurenci. Jeho poměrně úspěšná vláda je ohrožena.

Herodes si ovšem také uvědomuje, že jej Židé nemají v lásce, vyčítají mu pohanský styl života a hlavně kolaboraci s Římem. Navíc je rodem Edómeček, tedy potomek Ezaua a ne Jákoba. Proto stojí stranou zaslíbené proročké linie, která vede od Abrahama přes Jákoba a Davida až k právě narozenému Kristu. Edóm se navíc píše stejně jako Adam. To znamená - v Herodovi, v jeho srdci, zůstává ten starý člověk, starý Adam. Člověk sobecký, ješitný, krutý, ten, který chce, aby se vždy všechno odehrálo podle jeho vůle. Proto se Herodes cítí zaskočen, zneklidněn, pobouřen, když slyší, že se už narodil nový Izraelský král. Přeje si vědět podrobnosti, chce všechno zjistit, aby se v této záležitosti mohl orientovat a patřičným způsobem do ní vstoupit, dokud na to má ještě čas.

Ale zneklidněný je i židovský národ. Co to mají ti mudrci za zprávy. Znepokojil se s ním - s Herodem - celý Jeruzalém. Všichni čekají Spasitele, Vysvoboditele, to ano, „*ale ten má přijít přece především pro nás Židy*“. V sídelním městě ještě nikdo nic neví a najednou přijdou cizinci s tím, že Mesiáš se už narodil. To zneklidní představitele židovské náboženské společnosti. Protože přichází jiný Mesiáš, než ten, se kterým počítali, jiný než jakého si přáli. Narodil se Mesiáš, o kterém přicházejí svědčit pohané. Znamená to i pro nás, že On přichází opravdu pro všechny bez rozdílu, ani jen pro Židy, ani jen pro nás, kteří jsme dnes shromážděni v kostelích a modlitebnách, jeho příchod platí pro celý svět a každého člověka.

Teprve pak si společnost židovských zákoníků uvědomí, že se plní proročká zaslíbení a dosvědčí králi i všem ostatním, že podle proroctví se má Mesiáš opravdu narodit v Betlémě. Takže, zpráva, se kterou mudrci přišli se zdá být pravdivá. Novorozeně v Betlémě se v této chvíli stává středem světové pozornosti. Sem směřují také kroky vyslanců z východu. Mudrci odchází z Jeruzaléma, aby se poklonili Králi všech králů. Hvězda, která je až doposud doprovázela, je bezpečně dovede k místu, kde se všechno to odehrálo, kde se Bůh stal člověkem. Vešli dovnitř, padli na zem, klaněli se mu a odevzdali přinesené dary. To je veliké biblické svědectví.

Nebylo toho málo, co museli tito lidé překonat. Nejdříve své pohanství, skutečnost, že nic nevěděli o Hospodinu, který si je povolal tak, aby mu mohli uvěřit. Pak ta vzdálenost, kterou museli urazit. V Jeruzalémě se setkali s nedůvěrou, pak se museli vypořádat se skutečností, že se nejedná o krále v plné síle, ale o malé, bezbranné dítě. Jaká síla je přenesla přes tyto všechny překážky? Kdo jim dal tolik zápalu a vytrvalosti v hledání? Byl to Bůh sám, který je takto vedl a přivedl skutečně až k sobě samému, aby i oni se nakonec mohli stát těmi, kteří pravdivě dosvědčí to, čeho byli svědky.

V tom je naděje také pro nás, pro náš sbor, pro naši církev i církev všeobecně. Častokrát nás napadají pesimistické nálady. Víme o svých mnohých slabostech, o lhostejnosti mnoha těch, kteří se také hlásí ke křesťanství. Ale Boží Slovo nám má být potěšením a povzbuzením. Je to Bůh, který si člověka k sobě volá. A když to nejsme my, kterým je toto Slovo potěšení adresováno nejprve, pak se Bůh ve své milosti obrací k těm, kteří stojí daleko. A ti přichází třeba také proto - jako ti mudrci - aby poklekli před Pánem Ježíšem Kristem a tak nám ukázali pravý smysl života a pravé hodnoty o které máme stát.

Mudrci odevzdávají své dary před Dítětem v betlémských jeslích z úcty a také z velké radosti. „Zlato“, to byl dar, který se odevzdával králům. „Kadidlo“ se užívalo při bohoslužbách, bylo tedy určeno samotnému Bohu. A „myrhu“ používali jako vzácnou mast při zaopatřování mrtvých. Tyto dary ukazují také na smysl celého Ježíšova života. Král, ukřižovaný, pochovaný a přece vzkříšený Boží Syn. Jemu se mudrci klaní, odevzdávají mu své dary a tím odevzdávají i sami sebe a své schopnosti.

To je smysl života. Dát i dnes svůj život do služeb Ježíše Krista. A biblické poselství nás staví před otázkou, zda jsme dnes schopni takto nezištně uvažovat. Jestliže ano, pak také prožijeme s mudrci tu jejich velikou radost a uspokojení nad tím, že jejich cesta nebyla márná, našli svého Krále! ***„Zaradovali se velikou radostí, vešli do domu a uviděli dítě s Marií jeho matkou, padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary.“***

Amen.